

Bir Ülkenin Kaderini Baştan Yazan Ulu Önder'im,

Sen beni hiç tanımadın belki de ama ben seni kendimle tanıştığım zamandan beri tanıyorum. Masmavi gözlerini, sapsarı saçlarını insanda hem fırtınalar kopartan hem de zamanı durduran bakışını gerçekte göremedim ama biliyorum.

Zaten önemli olan "bilmek" değil mi seni? Yaşadığın ve gezdiğin vatanımın her karış toprağında sen ve senin gibiler yok mu? Herkes bilir topraklarımızın bereketini ama kimse tamamiyle anlayamaz o toprakların bedelini. Bu yüzden ben de her seferinde "bilmeye" gayret gösteriyorum.

Her yaşımda, her sınıfımın baş köşesinde, her kitabımın ilk sayfasında, önce 23 Nisanlarda, şimdi ise 19 Mayıslerde her zaman sen vardın karşımda. Aslında karşımda değildin, her zaman yanı başımdaydın. Çünkü sen hiçbir zaman halkın, hele de gençlerin karşısında olmadın. Sen hep bizimleydin.

Bazen insanın büyüdükçe birini derinden anlayabilme kapasitesinin giderek köreldiğini hissediyorum. Çünkü çocuklara kıyasla yetişkinlerin empati becerisi çok daha az. Zihnimiz, hayalden ziyade gerçeği üretmek için daha fazla çaba sarf ediyor, bu yüzden zamanın içindeki ivmeleri kaçırabiliyoruz.

Küçükken derslerimde doğduğun coğrafyayı, okuduğun okulları, Selanik'ten Trablusgarp'a, İstanbul'dan Samsun'a katettiğin yolları, bu yollarda attığın her adımda sana katılanların giderek çoğaldığını öğrendim. Hangi cephelerde, hangi komutanların olduğu, Osmanlı'nın imzalamak durumunda bırakıldığı antlaşmaları, kiminle nerede savaştığını neredeyse her tarih kitabında gördüm.

Bir önceki sayfada bahsettiğim empati duygusunun giderek azalması ve başkalarının düşüncelerini anlamanın giderek zorlaşması hakkında hâlâ aynı düşüncede olsam dahi, sen bir istisnasın!

Küçükken seni düşününce aklıma ilk Türklerin Ata'sı, Cumhurbaşkanı ve Başöğretmen oluşun gelirdi. Fakat şu an seni düşününce komşusunun asker oğlunu hayranlıkla seyreden sarışın ve pasparlak zekâlı bir çocuk aklıma geliyor. İşte seni böyle daha iyi anlıyorum. Çünkü sen de bir zamanlar çocuktun; göz ardı edilemeyecek derecede yüksek farkındalığınla bir o kadar da yetişkindin. O dönemin yetişkinlerinin duymadığı sesi, halkın sesi + çılgılığını sen en yüksek tondan duydun, unutmadın! Unutmayanlar da unutulmadı.

Değil bir ömür, belki de ömür alacak inkılapları sen otuz-kırk yılına sığdırdın. "En değerlisin" bilemezsem de şu yaşadıklarımı ona dilimde yazıyor olmak hatta bir kadın olarak yaşıyor olabilmek bana bir nimet. Kadınlara hangi konumun daha manalı olduğu yıllarda beyaz gelinlik değil de beyaz önlük hayaliyle büyüyen bir kız çocuğu olabilmek paha biçilemez. Okulumun bahçesinde, İstanbul'un en güzel tepesinde dalgalanan sancağın mavi, beyaz, kırmızı değil; al ve ak renginde olması paha biçilemez.

"Ne mutlu Türk'üm diyene!" diye seslenip bu vatan için ter dökmüş herkesi kucaklayan Atam, başta sen olmak üzere bu vatanda hür olmak uğruna dökülen her kanın, cevapsız her ananın mektubunun, yetim kalan her evladın, sayıları toplanması gerekirken evde konanların

toplaml her kız çocuğunun emeğinin ve duasinın geçtiği bu toprakların sadece "toprak" olmadığının farkındayız.

Marşıımızın adına itham olan "İstiklal" hazinesinin farkındayız. Ve en önemlisi, seni tanımanın ezberle değil fikir, ilim ve düşünceyle olduğunu farkındayız.

Kurtarabilmek için ömrünü bağışladığın bu topraklarda huzur içinde uyu.

Mina Saraçoęlu 11A
Özel řiřli Terakki Tepeören Anadolu Lisesi